

eller mindre Omfang tilflyde den paagjældende Industri. Man kan saa meget mindre tilraade at gaa videre i Retning af Toldbeskyttelse, som denne ikke i nogen væsentlig Grad kan komme Haandværket og aldeles ikke Landets Hovederhverv, Landbruget, tilgode, men tværtimod vil paalægge dette nye Byrder med at fordyre de Redskaber og Varer, Landmanden skal bruge i sin Bedrift, og de Vilkaar, hvorunder han og hans Arbejdere i det hele maa leve. Vi skulle i denne Henseende henvide til de af et Medlem ovenfor fremdragne Udtalelser i den paa Foranledning af det fgl. danske Landhusholdnings-selskab i 1882 afgivne Betænkning angaaende en Toldreform, til hvilke Udtalelser vi i det hele kunne slutte os.

Paa den anden Side vilde der efter Mindretallets Formening være god Grund til at regulere den nuværende Beskyttelse og nedsette den, hvor den er uforholdsmæssig høi. Dette maa kunne gøres uden i nogen høi Grad at gribe forstyrrende ind i nu bestaaende Virksomheder, naar man samtidig gjør det muligt for disse at skaffe sig de for Tilværelsen nødvendige Raastoffer til de Priser, hvortil de udbydes paa Verdensmarkedet. Mindretallet har derfor ikke alene sluttet sig til Regjeringens Forslag om Ophævelse af Koldtolden*) — der jo forøvrigt ogsaa vil komme andre end Industrien til Gode — og Frigjørelse for flere Raa- og Hjælpestoffer for Industrien, men vi have ment at burde gaa et Skridt videre i samme Retning ved f. Ex. at foreslaa Toldfrihed for Farvestoffer og for hele den Gruppe af grovere, raat forarbejdede Metalvarer, der i Form af Plader, Stænger, Rør, Skinner o. s. v. modtage deres første Forarbejdning i Udlandet og af hvilke en Del maa betragtes som Raastof for vor hjemlige Industri, hvilket sidste Forslag vi dog kun have stillet under Forudsetning af, at der ved Siden af denne Frigivelse fandt en passende Nedsettelse Sted i Tolden paa forarbejdede Metalvarer. I

Forbindelse med denne Bestræbelse for i videst muligt Omfang at frigjøre Raa- og Hjælpestoffer for Haandværk og Industri have vi søgt at bidrage til at lette Omfættningen ved at slutte os til Tanken om Skibsafgiftens fuldstændige Ophævelse.

Medens Mindretallet, tilbøielig i Overensstemmelse med andre Medlemmer af Udvalget, fraraader at gaa ind paa de saf Regjeringen foreslaaede nye Toldsatser for Heste, Mais og Mel, Cement, brændt Kalk Mursten og Brosten, have vi paa den anden Side i Modsetning til Udvalgets Flertal ganske kunnet slutte os til Regjeringens Forslag om Ophævelse af Tolden paa Kaffe, The, Ris og Salt, og vi have derhos meent, det vilde være rigtigt helt at ophæve Tolden paa en saa almindelig Forbrugsartikkel som Stenolie og om muligt at stryge Sukkertolden med Undtagelse af en saadan Sats for raffineret Sukker, at de hjemlige Raffinaderier kunde være i Stand til uforstyrrede at fortsætte deres Virksomhed. I Forbindelse hermed maatte da selvsølgelig foretages en tilsvarende Forandring i Loven om Beskatning af indenlandsk Røepukker. Sukkeret er et saa værdifuldt og saa almindelig benyttet Næringsmiddel, og dets nuværende Beskatning er saa høi i Forhold til Værens naturlige Pris, at det forekommer os, der vil være al Anledning til at ri Befolkningen for denne Stat, saafremt man ønsker en virkelig og sølelig Nedsettelse i Tolden paa Livsforbrødenheder. Dertil kommer, at det maaste i en ikke fjern Fremtid kunde faae den største Betydning for vort hjemlige Hævedbrug, om der ved en Frigjørelse af den unaturlige Tynge, der hviler paa Sukkeret, blev aabnet Mulighed for, at dette i det Store kunde anvendes til Syltning for Export. At Flertallet nu modsætter sig enhver Nedsettelse af Sukkertolden, forekommer os saa meget mærkeligere, som det i sin Betænkning over Ol- og Brændevinsstatten, afgiven kort forud for de sidst stedfundne Folke-tingsvalg, udtalte sin Redebeholdning til ved en delvis Toldreform at kompensere en Del

*) For dennes Vedkommende dog med Undtagelse af P. E. Hansen.